

K. VAN DER GEEST

Het volk kwam in drommen — mannen en vrouwen! — met bijlen, schoppen en mestvorken; de boeren kwamen met hun gerei. Vogels, door het water uit de struiken opgeschrokken, fladderden angstig, laag over de duinen; hazen en konijnen vluchten verder het land in. Op sommige plaatsen, in duinkommen en laagten stond het water al meer dan manshoog; duinen, die niet begroeid waren, brokkelden af en stortten in.

Zoo lang het donker was kon men weinig doen.

— We moeten het Onzen Lieven Heer overlaten, menschen!

Toen de dag aanbrak begon men de binnenduinen te versterken; diepe dalen werden met zakken zand, en omgehakte jonge dennen dicht gemaakt.

Jacob Igersen, zoo stram en zoo oud als hij was, was toch nog niet een van de laatsten, die met zijn schop bij het reddingboothuisje kwam. Op een boerenwagen reed hij mee naar de aanplanting van dennen — als een jonge kerel hakte hij drie- en vier-jarige boomen om en laadde ze op.

— Vooruit maar!

Als de eene wagen vol was stond een andere al weer te wachten; er was geen aanhalen tegen. Hij had geen tijd zich eens even uit te rekken; het begon te schemeren, en het werd licht.

— Nu moet er toch ook eb loopen, zei hij.

Maar de boeren, die heen en weer reden vertelden dat het water met den eb niet weg viel, en een half uur naderhand rees het al weer.

— Als de wind niet draait overstroomt de heele polder!

Er waren tientallen diepe geulen en dalen tusschen de begroeide binnenduinen; die moesten allen dicht gemaakt worden, eer het weer hoog water was.

— Als het er doorkomt is er geen houden aan!

Pommel draafde van oost naar west; overal zette hij het volk aan.

— Nog een paar uur, menschen!

Vrouwen van de boeren in den polder maakten het vee los en zetten hun huisraad klaar om het weg te brengen; misschien zou het hen niets helpen of ze het al weg brachten — waar moesten ze het heen brengen als het heele eiland overstroomde?

— Maar men moet wat doen!

En angstig wachtten ze.

— Nog een paar uur!

Menschen, die nauwelijks meer konden loopen, kwamen om te zien hoe het er voor stond; nog een paar uur had men den tijd om geulen en gaten en dalen dicht te gooien.

De dominee had zijn jas uitgetrokken; zijn manchetten waren los gegaan, zijn mouwen fladderden hem om de armen — hij had geen tijd om een knoop vast te maken of het zweet, dat van zijn voorhoofd in zijn oogen drupte, af te wisschen. Tomke Baas stond tot aan zijn middel in den modder; hij nam zakken vol zand, die hem van het duin af toe gereikt werden, over en stapelde ze op alsof het speelgoed was. De paarden, die uren lang tegen de duinen op en bij de duinen neer en over de duinen heen gedreven waren, liepen met de koppen laag bij den grond; hun flanken dampden.